

مدیر عامل سازمان تامین اجتماعی در بازدید از نمایشگاه مطبوعات

همه رسانه‌ها، رسانه سازمان تامین اجتماعی اند

مدیر عامل سازمان تامین اجتماعی از بیست‌ودومین نمایشگاه مطبوعات و خبرگزاری‌ها بازدید کرد و با حضور در غرفه‌های رسانه‌های مختلف از زحمات و تلاش‌های خبرنگاران در انتشار اخبار و تنویر افکار عمومی قدردانی کرد و به سوالات فعالان رسانه‌ها پاسخ گفت. دکتر سیدتقی نوربخش با حضور در غرفه رسانه‌های تامین اجتماعی در گفت‌وگوی کوتاهی با خبرنگاران گفت: «رسانه‌ها نمودی جدی از افکار عمومی هستند و سازمان تامین اجتماعی از نقدمنصفانه و سازنده رسانه‌ها استقبال می‌کند.» وی همچنین در این بازدید گفت: «وقتی ماموریت و خدمات سازمان تامین اجتماعی برای نیمی از جمعیت کشور است بنابراین همه رسانه‌ها رسانه تامین اجتماعی هستند.» وی اضافه کرد: «قبلاً شاید تمرکز نشریات بر مسائل حاشیه‌ای و غیر مرتبط با این سازمان بوده ولی در حال حاضر این تمرکز بر مباحث صندوق‌ها، منابع و مصارف و محاسبات بیمه‌ای و از این قبیل موارد است.

دکتر نوربخش ادامه داد: «البته سازمان تامین اجتماعی در گذشته نیز گاهی بسیار پررنگ در رسانه‌ها مطرح بود، آن هم بعضاً در مورد رخدادهایی چون «یکشنبه سیاه» و معاملات پول‌شویی و سایر مواردی که هیچ‌گونه ارتباطی با ماموریت اصلی سازمان تامین اجتماعی و مصالح و منافع سازمان نداشتند.» وی افزود: «در حال حاضر سازمان تامین اجتماعی در قالب رخداده‌ا و مسائل کارشناسی به‌عنوان تیتزر رسانه‌ها مطرح است و نه به خاطر مسائل سیاسی و حاشیه‌ای و سوز‌های تفرقه‌افکنانه.» مدیر عامل سازمان تامین اجتماعی افزود: «به دو دلیل این سازمان در حال حاضر دارای رسانه‌های تخصصی است، اول اینکه سازمان تامین اجتماعی سازمان بسیار بزرگی است که در واقع از لحاظ سرمایه‌های انسانی حدوداً دارای ۷۲ هزار پرسنل است و نیازمند یک رسانه برای ارتباط با آن‌هاست، و دلیل دوم اینکه سازمان تامین اجتماعی سازمانی کاملاً تخصصی است و مباحث تخصصی نیاز به رسانه‌های تخصصی برای انعکاس، بررسی و تحلیل دارند.»

پیوند نظام رسانه‌ای کارآمد با تشکل صنفی

روزنامه‌نگاری امروز بیش از هر زمان دیگری نیاز به تشکیل سازمان نظام رسانه‌ای دارد و طبیعتاً نظام رسانه‌ای کارآمد در پیوند با تشکل صنفی معتبر شکل می‌گیرد و قوام می‌یابد. حمایت از تولید تشکل و کاهش آمار بیکاری یکی از اهداف نظام‌های تامین اجتماعی است و در صورت تصویب لایحه نظام جامع رسانه‌ای نه تنها تشخیص روابط کارگر و کارفرما در فضای رسانه‌ای کشور و تشخیص سخت و زیان‌آور بودن برخی مشاغل روزنامه‌نگاری آسان‌تر می‌شود، بلکه آمار بیکاری در میان روزنامه‌نگارانی که به سمت صندوق بیمه بیکاری سرازیر می‌شوند، کاهش می‌یابد.

رعایت بی‌طرفی و پشتیبانی صنفی از روزنامه‌نگاران از هویت‌های بایسته نظام رسانه‌ای است؛ لذا در پیش‌نویسی که گویا برای شکل‌دهی به این نظام در حال تدوین است، باید تلاش شود از حضور مستقیم نمایندگان و متولیان دولتی—حاکمیتی در ساختار تصمیم‌گیری‌های این نظام صرف‌نظر و به همراهی مشاورهای اکتفا شود تا خبرنگار احساس استقلال حرفه‌ای کند و از سویی تلاش شود در صورت بروز تخلف مطبوعاتی با رعایت شئون و منزلت خبرنگاران و اهالی قلم، در چارچوب اقتضائات حرفه‌ای و تخصصی، و در تعامل با تشکل‌های معتبر و منتخب حرفه‌ای به تخلف‌های صنفی به‌طور منصفانه و قاطع رسیدگی شود. نظام رسانه‌ای مثل دیگر نظام‌های صنفی نظیر نظام مهندسی یا نظام پزشکی باید درصدد حمایت به هنگام و موثر از روزنامه‌نگاران باشد، از این رو احیای تشکل صنفی یکپارچه و معتبر از سوی روزنامه‌نگاران می‌تواند در کنار نظام رسانه‌ای مستقل، به عنوان مکمل آن، به تثبیت جایگاه روزنامه‌نگاران و برخورداری آنان از حمایت‌های موثر حقوقی و صنفی یاری برساند.

توسعه صادرات دارودر دستور کار تامین اجتماعی است

رئیس هیئت‌مدیره سازمان تامین اجتماعی با اعلام خبر احداث دومین کارخانه متعلق به هلدینگ دارویی تامین (تی‌پی‌کو) در باکو آذربایجان، توسعه صادرات را از اولویت‌های صنعت دارویی خواند. عباس کبریایی‌زاده، که از غرفه رسانه‌های تامین اجتماعی در نمایشگاه مطبوعات بازدید می‌کرد، در گفت‌وگو با پایگاه اطلاع‌رسانی تامین ۲۴، با اعلام این خبر گفت: «با احداث این کارخانه امیدواریم بتوانیم در تامین نیاز ۵۰۰ میلیون نفر جمعیت کشورهای همسایه فاقد صنعت دارویی ایفای نقش کنیم.» وی با بیان اینکه در حال حاضر ۹۷ درصد نیاز دارویی کشور در داخل تولید می‌شود، اضافه کرد: «تأمیل داریم مازاد تولید داخلی دارو را به کشورهای فاقد صنعت داروسازی صادر کنیم.»

۰۲ | کتینه‌نو

• حسین بلوچی •

• روزنامه نگار •

خواستۀ یا ناخواستۀ، روزگار برای روزنامه‌نگاران به‌گونه‌ای پیش رفته که به کمترین‌ها قانع نشده‌اند و گاه از کمترین‌ها محروم. بی‌ثباتی‌های شغلی، عدم بر خورداری از مطالبات به‌حق صنفی و از آن مهم‌تر صداهایی که کمتر به گوش می‌رسد. این حکایت اغلب روزنامه‌نگاران ایرانی است. اما چه اتفاقی افتاده که روزنامه‌نگاری در ایران به‌مثابه یک شُغل این همه کمبود دارد و چرا بر خورداری از حقوق اولیه در امر روزنامه‌نگاری اینقدر سخت می‌نماید.
الیاس حضرتی، صاحب‌امتیاز و مدیرمسئول روزنامه‌های «اعتماد» و «تعالُد»، به این سسوال‌ها پاسخ می‌دهد. نماینده مردم تهران در مجلس شورای اسلامی که تاچندی دیگر چهاردهمین سالگردانتشار روزنامه اعتماد را در کنار روزنامه‌نگارانش جشن خواهد گرفت، در گفت‌وگویی که با آتیه‌نو در غرفه «رسانه‌های تامین اجتماعی» در نمایشگاه مطبوعات دانئت، مسئله را بسیار ریشه‌ای می‌بیند و می‌گوید روزنامه‌نگاری در ایران در بالاتکلیفی به سر می‌برد و تا زمانی که عزم و اراده‌ای مبنی بر قبول و پذیرش جایگاه روزنامه‌نگاران از سببی تصمیم‌گیرندگان شکل نگیرد و به عبارتی «بایدها و نبایدها» به‌طور روشن مشخص نشوند، دانستان روزنامه‌نگار و جدال‌های او برای به دست آوردن حق و حقوقش به جایی نمی‌رسد.

■ دغدغه و چالش اصلی بیمه خبرنگاران و تزلزل و بی‌ثباتی شغلی روزنامه‌نگاران که خودم تاثر از بی‌ثباتی‌های اقتصادی است از یک طرف منجر به محدودیت‌هایی برای دسترسی روزنامه‌نگاران به حق و حقوق خود شده‌ و از طرفی نیز بسیاری از مدیران مسئول و صاحبان امتیاز به‌عنوان کارفرما سختگیری‌های زیادی را در مواجهه با مطالبات صنفی این اقشار از خود نشان می‌دهند. به نظر شما حلقه مفقوده و آیشخور اصلی وضعیت فعلی چیست؟

مقاله روزنامه‌نگاری در کشور ما پس از سال‌ها همچنان در لایه‌هایی از گردوغبار پنهان شده است. هنوز سوءتفاهم‌ها برطرف نشده‌ است. هنوز تصویری در ست، روشن و شفاف در میان مسئولان کشور ما وجود ندارد. یعنی ما همزمان هم می‌خواهیم و هم نمی‌خواهیم. قوانین بالادستی و سایر قوانین موضوعه به‌خوبی بر نقش و اهمیت رسانه‌ها تاکید کرده‌اند اما در عمل اتفاقات به‌گونه دیگری رخ می‌دهند. عرصه مطبوعات نیز مانند احزاب است که باید بر تصمیم‌گیری‌ها اثر گذار باشد. در کشور ما درباره مطبوعات نوعی بالاتکلیفی وجود دارد. این بالاتکلیفی باعث شده کشوری که یک انقلاب بزرگ و جهانی با پیام و محتوای فرهنگی انجام داده، هنوز نتواند با موضوعات فرهنگی به صورت عام و مطبوعات به صورت خاص در حوزه عمل و اجرا کنار بیاید. در این حوزه از یک سو رانت‌هایی شکل گرفته و از سوی دیگر نیز پاسخگویی به مردم و افکار عمومی و تربیت و آموزش آن‌ها از طریق رسانه‌ها کم‌رنگ شده است. به عبارت دیگر ما در یک خوش‌باوری ساده‌اندیشانه به سر می‌بریم. تناسب و قَد و قامت این انقلاب روزنامه‌های را می‌طلبید که میلیون‌ها نسخه تیراژ داشته باشند. برای تحقق این تیراژ، روزنامه‌نگار و سردبیر و مدیرمسئول توانمند و قدرتمند داریم و مردم نیز با علاقه‌مندی خرید می‌کنند اما تنظری‌ها و برخورد بالاتکلیف‌گونه با رسانه باعث شده نتوانیم وضعیت مشخصی در

این موضوع داشته باشیم. چون موضوع بالاتکلیف است و انتشار روزنامه‌ها گاهی از طرف مراجعی متوقف می‌شود و یا برچسب‌هایی می‌خورد، ثبات هم از بین می‌رود. این بی‌ثباتی باعث می‌شود بخش خصوصی انگیزه‌های خود را برای سرمایه‌گذاری در این عرصه از دست بدهد. بنابراین در این چندساله روندها همواره مقطعی و موقتی بوده است. بخش خصوصی نیز بنا به عقلانیتی که دارد ترجیح می‌دهد به‌هیچ‌وجه سرمایه‌گذاری‌های خود را وارد عرصه مطبوعات نکند. کسانی هم که عاشقانه وارد میدان شده‌اند، به دلیل تعطیلی‌های مکرر نمی‌توانند سازمان ایجاد کنند. در سازمان بحث‌هایی مانند بیمه، مسکن، امور اداری، پشتیبانی و... وجود دارد اما در فضای کنونی همه این‌ها به صورت موردی انجام می‌شود. این روندها ضربات متعددی به روحیه روزنامه‌نگاران وارد کرده‌اند. فضاها و روندهای جدید نیز در کوتاه‌ترین زمان ممکن بسته می‌شوند. نتیجه این دور تسلسل باطل شکل‌گیری نوعی بی‌ثباتی و عدم امنیت برای روزنامه‌نگاران و سرمایه‌گذاران شده است. روزنامه‌نگاران مجبورند در چنین فضایی کوله‌پشتی به دست از این روزنامه به آن روزنامه در رفت‌وآمد باشند. عمر بسیاری از روزنامه‌ها اینقدر کم بوده که بسیاری از روزنامه‌نگاران حتی فرصت برخورداری از بیمه را نداشته‌اند. لذا به این دلیل که ثبات و تصمیمی قطعی و اراده‌ای قوی پشت روزنامه‌ها و رسانه‌ها و حتی سایر مقولات فرهنگی وجود ندارد، مرتباً با فراق‌نوشیب‌هایی با در صد تغییر بالا مواجه هستیم که منجر به ناتوانی عمده رسانه‌ها در بیمه کردن نیروهای خود شده است.

■ در تحریریه‌ها وضعیت به چه گونه است؟ آیا روزنامه‌نگاران و خبرنگاران ما با حق و حقوق خود و نحوه مطالبه آن‌ها آشنایی دارند؟

معمولاً روزنامه‌نگاران آنقدر نجیب هستند که یکبار هم نشد قانون کار را مطالعه کنند که چه حق و حقوقی برای آن‌ها قائل شده است. اما ما نیز تلاش داریم در مقابل نجابت آن‌ها سعی کنیم حق و حقوق آن‌ها را به‌طور کامل پرداخت کنیم. البته در بسیاری از روزنامه‌های حرفه‌ای حق و حقوقی که برای روزنامه‌نگاران در

نظر می‌گیرند بیش از حداقل‌های قانون کار است. مسئله دیگر آن است که روزنامه‌نگاران کار خود را عاشقانه انجام می‌دهند و چندان توجهی به مناسبات اداری معمول با سازمان خود ندارند. ■ یک مشکل جدی همین جاست. یعنی فرهنگی در روزنامه‌ها شکل گرفته که خواستن حق و حقوق را به ضدارزش تبدیل کرده است. روزنامه‌نگاران مناسبات را درک می‌کنند و می‌دانند بیش از هر چیز بی‌ثباتی است که روزنامه‌ها را تهدید می‌کند. می‌دانید وقتی یک روزنامه تعطیل می‌شود، چه اتفاقی می‌افتد؟ زمانی که روزنامه‌ای تعطیل می‌شود، هیچ‌یک از مطالبات آن وصول نمی‌شود و از آن سو نیز سرسرد بدهی‌ها جلو می‌افتد. روزنامه اعتماد در گذشته دوبار توقیف شده و با این چالش‌ها مواجه بوده‌ایم. از آن سو نیز پرسنل و روزنامه‌نگاران که امیدشان به نگاه مطبوعاتی است بی‌پناه می‌شوند.

■ بی‌ثباتی مورد اشاره شما که مناسبات معمول در عرصه مطبوعات را بر هم زده، کجا و از چه طریق و توسط چه کسانی باید اصلاح شود؟ آیا همیشه باید روزنامه‌نگار خبرنگار بازنده اصلی بازی باشند؟

را حل اصلاح این روند به تصمیم‌گیری کلی نیاز دارد و در دست من و شما نیست. زمانی که اراده‌ها مبنی بر داشتن رسانه‌های قوی جدی باشد، اصحاب رسانه را دعوت می‌کنیم که بایندو نبایدهایی را به احترام امتیازی که از آن برخوردار شده‌ایم وضع و یا آن‌ها را رعایت کنیم. طبیعتاً رسانه‌ها نیز ذیل همین بایدها و نبایدها خلایقت‌ها، ابتکارها و سرمایه‌گذاری‌های خود را عملیاتی می‌کنند. در این صورت پشتوانه روانی و حمایتی نیز به وجود می‌آید و اصحاب رسانه این اطمینان را دارند که منافع و دغدغه‌های آن‌ها تامین می‌شود و به اصطلاح کسی نمی‌تواند به آن‌ها بگوید بالای چشمشان ابرواست. در ذیل این اراده معطوف به حمایت و با فرض حاکمیت و احترام به بایندو نبایدهاست که خبرنگار و روزنامه‌نگار قدرت پیدا می‌کنند. در این صورت هیچ مسئولی نمی‌تواند

یکشنبه • ۲۳ آبان ۱۳۹۵ • شماره هفتاد و نه

A T I Y E H N O

الیاس حضرتی، صاحب‌امتیاز و مدیرمسئول روزنامه اعتماد:

درد مدیرمسئول و روزنامه‌نگاریکی است

عمر بسیاری از روزنامه‌ها اینقدر کم بوده که بسیاری از روزنامه‌نگاران حتی فرصت برخورداری از بیمه را نداشته‌اند. لذا به دلیل عدم وجود ثبات، با فراق‌نوشیب‌هایی مواجه هستیم که منجر به ناتوانی رسانه‌ها در بیمه کردن شده است. ■ عکس: مرضیه پروانه

در خواست خبرنگار برای انجام مصاحبه را رد کند و یا نمی‌تواند جوابیه سر بالا علیه مطلب چاپ‌شده منتشر کند. شخصیت، اقتدار و نفوذ صحبت خبرنگار تامین می‌شود، چون دایره کار خبرنگار آنقدر باز است که می‌تواند در هر عرصه‌ای که احساس کرد تهدیدی علیه منافع ملی کشورش وجود دارد و یا پشت پرده و در پستوها جر یاناتی خلاف منافع ملت هست، نورافکن خود را روشن کند و قلم خود را با احترام به بایندو نبایدهایی که وضع شده به کار گیرد. در کشور ما هنوز بایندو نبایدها وضع نشده و بیشتر سلیقه‌هاست که تعیین‌کننده خط‌مقر هست. دلیلی ندارد روزنامه‌ای ولو اینکه مطلبی را خلاف واقع منتشر کرده باشد توقیف کنیم. کما اینکه در بسیاری از مواقع اصلاحیه و عذرخواهی هم کارگر نمی‌افتد و روزنامه و روزنامه‌نگار از حیات ساقط می‌شوند. از جمله کسانی هستم که به توقیف شدن به‌هیچ‌وجه اعتقاد ندارم. توقیف حتی به‌عنوان «آخرین مرحله» هم نباید اعمال شود. در کار روزنامه سرعت و دقت تואمان دخیل‌اند اما به دلیل ماهیت کار روزنامه‌نگاری گاهی دقت فدای سرعت می‌شود. در چنین حالتی باز هم مدیرمسئول و صاحب‌امتیاز مسئول تمام خطاهاست. من مدیرمسئول دقت نکرده‌ام که چه مطلبی چاپ شده است، چرا باید روزنامه‌نگار و پرسنل تنبیه شوند؟ من دقت نکرده‌ام، چرا باید نگهبان نگاه مطبوعاتی و یا کارگر چاپخانه و... تنبیه شوند؟ باید برگردیم و واژه «توقیف» را از قاموس روزنامه‌نگاری کنار بگذاریم. روزنامه موجود زنده است. راه‌حل برخورد با تخلفات سنگین، حداکثر عوض کردن مدیرمسئول و یا صاحب‌امتیاز است و نه توقیف و آوارگی روزنامه‌نگاران. چرا که ذهن و زندگی مجموعه‌ای از افراد روزانه از طریق روزنامه‌ها تنذیه می‌شود و پاک کردن صورت مسئله کمکی به حل مشکل نمی‌کند.

■ شما در مجلس شورای اسلامی قدمی برای اصلاح این رویه‌ها با توجه به الزام‌ها و بایسته‌های مورد نیاز برداشته‌اید؟

مجلس شورای اسلامی قانونی به نام «قانون جامع رسانه» را به‌زودی در دستور کار و بررسی قرار می‌دهد که همه این موارد در آن به بحث گذاشته خواهند شد.

باید خودمان به حق خودمان احترام بگذاریم!

باور بوده‌ایم که به‌عنوان روزنامه‌نگار و خبرنگار خودمان به حق و حقوقمان احترام بگذاریم. فراموش نکنیم که پوشش بیمه‌ای از حق و حقوق اولیه هر نیروی کار شاغل در هر نگاه اقتصادی است. چرا که پوشش بیمه‌ای نه تنها هنگام بیماری احتمالی نوعی اطمینان خاطر برای افراد ایجاد می‌کند، بلکه در تامین آتیه افراد نیز نقش به‌مراتب مهمی دارد. به هر حال همه ما روزی بازنشسته می‌شویم و طبیعتاً پوشش بیمه‌ای است که کمک می‌کند تا از یک زندگی حداقلی در ایام بازنشستگی برخوردار باشیم. به باور من بزرگ‌ترین اجحاف در حق خبرنگاران برخوردار نبودن بسیاری از آنان از پوشش بیمه‌ای است. باید به مدیران مسئول گوشزد کرد که بخش زیادی از قدرت آنان در جامعه و بین مسئولان، ثمره کار نویسندگان و خبرنگاران است؛ کسانی که زندگی خود را بر سر این کار می‌گذارند.

به مطالبات صنفی آن‌ها اهمیت زیادی می‌دادم. درواقع مسائل صنفی از دغدغه‌های اصلی من بوده، چرا که اعتقاد دارم زمانی که در صنفی مشغول به فعالیت هستم که دلم برای خودم و حقوقم می‌تپد، قاعدتاً باید برای حقوق هم‌صنف هم بتپد. بنابراین از ابتدای کار تا به امروز همکاران خود را بیمه کرده‌ام و حق و حقوق آن‌ها را به‌طور کامل پرداخت کرده‌ام. هر چند وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی امتیازات و کمک‌هایی به نشریات مختلف می‌کند اما هرگز متکی به این کمک‌ها نبوده‌ایم و بر این

و سازمان تامین اجتماعی آن زمان منعقد شده بود که بر اساس آن نیروهای شاغل در روزنامه از پوشش بیمه‌ای برخوردار بودند. از ۱۸ سال قبل تا به امروز که مجله «آزما» را منتشر می‌کنم، تمام اعضای ثابت تحریریه‌ام بیمه هستند. ۱۸ سال پیش نیز مسئله بیمه و اهمیت آن چندان مطرح نبود اما چون بر این باور بودم که بخش زیادی از زندگی این افراد در تحریریه سبزی می‌شود

و اصول انسانی و اخلاق حرفه‌ای روزنامه‌نگاری ایجاب می‌کند که از پوشش بیمه‌ای برخوردار باشند، به همین دلیل